

[Gert Petersen]

er mulighed for, og en politik til fremme af beskæftigelsen.

Men jeg håber og tror egentlig også, at venstresocialisterne vil udvise fordomsfrihed. VS har som bekendt det princip, at de ikke vil være med til en give-og-tage-aftale, men, siger de, de vil dog støtte selv det mindste fremskridt. Man kan ikke komme uden om, at der i hvert fald ligger små fremskridt i regeringens oplæg, og det håber jeg at VS vil forholde sig positivt til. Til gengæld mener jeg så, at regeringspartiet og de radikale burde opgive deres fordomme og inddrage VS i forhandlinger om disse fremskridt.

Vi har i Danmark brug for en vending som i Frankrig og i Grækenland. Det er der ikke fuldt ud parlamentarisk basis for endnu; jeg tror, det skal komme. Der er under alle omstændigheder nu en spinkel mulighed for at sætte kurs i den retning, så der for alvor bliver gjort op med den massearbejdsløshed og den økonomiske katastrofe, der er sat ind for hundredtusinder af hjem her i vores land. Vi vil fra SFs side gøre vores yderste for, at den mulighed bliver udnyttet.

Dohrmann (FP):

Det, vi har oplevet i de sidste par måneder, er egentlig ganske fantastisk. I november måned stod landets statsminister, hr. Anker Jørgensen, heroppe på talerstolen og sagde: kære venner, vi kan ikke mere, socialdemokratiet er kørt fast, vi er brændt ud. Der blev udskrevet et folketingsvalg, og socialdemokratiet mistede godt 186.000 stemmer, 186.000 gamle socialdemokratiske vælgere var enige med statsministeren i, at dette parti ikke længere egnede sig til at regere Danmark. Hvad skete der så? Valget blev afholdt, socialdemokratiet tabte 9 mandater, og i dag sætter socialdemokratiet, ministrene, statsministeren sig i akkurat de samme stole og fremtræder med en mine, som om de nu lige pludselig kan klare det hele.

Det er flere gange blevet sagt heroppe, at vi skal værne om vort folkestyre. Det er jeg 100 pct. enig i. Men se på det, der er foregået under valgkampen og efter valget. Vi har f. eks. set det radikale parti suse ud og ind ad dørene og se meget betydningsfulde ud. De kunne ikke være i stue med den ene, de kunne ikke være i stue med den anden; til sidst kunne de heller ikke være i stue med

sig selv – og så pegede de altså på den nye statsminister. Jeg tror ikke, det har øget respekten for folkestyret nogen som helst steder. Tværtimod tror jeg, at folk uden for Christiansborg i dag er så skeptiske over for folketinget, som de nogen sinde har været. Det, der er foregået herinde med den sædvanlige bogstavleg og snak i kroene o. lign., det er absolut ikke noget, folk bryder sig om. De vil se nogle handlinger i stedet for, og dem er der ikke blevet snakket ret meget om.

Vi oplevede også under valgkampen, at den forholdsvis nye minister for offentlige arbejder lige pludselig fik forfærdelig travlt med at tage ud og se på digesikringen. Før valget havde han haft rigelig tid til at forhandle sig frem til en løsning med kommuner og amter, men der var ikke rigtig sket noget. Så kom der et stormvejr, og det kom tilpas, lige under valgkampen – og så ofrede ministeren altså det meste af sin valgkamp på at tage rundt derovre og kigge på diger og komme med udtalelser, som ingen steder havde hjemme.

Vi oplevede også under valgkampen, at landets statsminister sank så dybt, at han begyndte, om ikke direkte at sammenligne, så i hvert fald at komme med nogle hentydninger, som skulle antyde, at fremskridtspartiet var at sammenligne med det, nazisterne stod for i nazitidens Tyskland. Jeg synes, det var ord, som en statsminister skulle have ladet være med at komme med. Enhver, som har studeret de forslag, vi har fremsat, vil jo se, at i stedet for, som nazisterne gjorde, at sætte staten over den enkelte, så går vi 100 pct. den anden vej og sætter det enkelte menneske over staten. Det er i hvert fald ikke os, som optræder herinde som formyndere og forsøger på at få storebroder staten og det offentlige i det hele taget til at styre folks hverdag fra morgentil aften.

Som sagt, det er utroligt, at et folketingsflertal nu mener, at den gamle regering skal fortsætte. Fortsætter vi, som man har gjort hidtil – og der var intet som helst i statsministerens åbningstale, som antydede, at der var noget, der ville blive ændret – så ender vi alle sammen på bistanstkontoret.

For bare få år siden var Danmark et land, der stod respekt om ude omkring i udlandet. Det skyldtes først og fremmest danske håndværkere, det skyldtes folk fra danske firmaer, som rejste ud; de var respekteret alle steder,